

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Devrim Tarihi

Marksizm-Leninizm-Maoizm-Afganistan Devrimci Komünistleri Örgütü

Belge;(1991)

Marksizm-Leninizm-Maoizm

Maoizm — Proletaryanın Devrim Biliminin Gelişmesinde Yeni Bir Aşama

Afganistan Devrimci Komünistleri Örgütü Aşağıdakiler, Afganistan

Komünistlerinin Devrimci Hücresi ile

Afganistan Marksist-Leninistler Birliği (Mao Zedung Düşüncesi) 'nin yakın

geçmişte birleşmesiyle oluşan, Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH)

üyyesi Afganistan Devrimci Komünistleri Örgütü (ORCA) 'nın kuruluş

belgesinden bölümlerdir.

Enternasyonal proletaryanın devrim bilimi, Komünist Manifesto'mm yayınlanmasından bu yana geçen bir buçuk asır süresince uygulanmış, güçlendirilmiş, ve daha da geliştirilmiştir. Marks bu bilimi keşfetti ve onun temel ilkelerini tesis etti. Lenin onu yeni bir aşamaya yükseltti, ardından Mao onu daha da yüksek bir seviyeye geliştirdi. Böylece, enternasyonal proletaryanın devrim bilimi üç nitel aşamadan geçerek, ilerledi ve daha da gelişti:

1)Marksizm, 2) Leninizm, ve 3) Maoizm.

Bugün, Mao Zedung'un bu bilime katkılarını ve onu nitel olarak geliştirmişliğini vurgulamak canalıdır. Bu vurgulama, proleter devrimcilerin saflarını, proleter devrime ihanet etmiş ve enternasyonal proletaryanın devrim biliminin temel ilkelerini revize etmiş olan çeşitli revizyonistlerden ayırıştırır. Devrimci Entemas-yonalist Hareket'in Deklarasyonu'-nun ifade ettiği gibi:

“Mao Zedung’un Marksizm-Leni-nizm bilimini nitel olarak geliştirmiş olduğunu savunmak, bugün uluslararası komünist harekette ve dünyada sınıf bilinçli proletarya ve devrimci düşünce sahibi insanlar arasında ö-zellikle önem taşıyan ve acil bir sorunu temsil etmektedir. Burada söz konusu olan ilke, Marksizm-Leninizm bilimine ve proletarya devrimine Mao Zedung tarafından yapılan tayin edici katkıları savunup savunma-maktan ve bunların üzerine inşa edip etmemekten başka birşey değildir. Bundan ötürü Marksizm-Leninizm’in kendisini savunma veya savunmama sorunundan başka birşey değildir.

...Mao Zedung Düşüncesi’nin, Marksizm-Leninizm’in gelişmesinde yeni bir aşama olduğunu teyid ediyoruz. Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi’ni savunmadan, onun üzerinde yükselmeden revizyo-nizmi, emperyalizmi ve genel olarak gericiliği yenmek mümkün değildir.”

Maoizm’in Ortaya Çıkışı

Maoizm keskin sınıf mücadelesinin içinde doğdu. Kuomintang’a karşı sekiz yıllık devrimci savaştan sonra, Mao Zedung, Zunyi Konferansı tarafından Çin Komünist Partisi’nin lideri olarak seçildi. Bu, daha önceki yıllarda Çin devrimine ölümcül darbeler indiren “sol” ve sağ çizgilere karşı yıllar süren mücadeleden sonra, Mao Zedung’un çizgisinin zaferini temsil ediyordu. Bu toplantıdan on yıl sonra, efsanevi Uzun Yürü-yüş’ün ve Japon emperyalizmine karşı direniş savaşının ardından, 1945’te yapılan ÇKP 7. Kongresi şunu vurguluyordu: “Çin Komünist Partisi’-ne, Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung’un Düşüncesi rehberlik etmektedir.”

ÇKP’nin 8. Kongresinde “Mao Zedung Düşüncesi” ibaresi kaldırılmasına rağmen, mücadele devam etti. 1950’lerde, Çin devriminin zaferinden sonra, Mao’nun fikirleri diğer ölkelerde etkinlik kazanmaya başladı, ve Çin’in kendisinde de, bu fikirlerin uygulanışı Büyük İleri Atılım ve halk komünlerinin inşası sırasındaki fırtınalı kitle mücadelelerinde sergilendi. Kruşçev revizyonizmine karşı mücadele, Mao Zedung Düşüncesi’ne yeni bir boyut kazandırdı ve etkisini dünya çapında genişletti. Ancak Mao Zedung Düşüncesi’nin Marksizm-Leninizm’in gelişmesinde yeni bir aşama olarak ortaya çıkması, ve Başkan Mao’nun dünya devriminin önderi olarak yükselmesi, Büyük Proleter Kültür Devrimi (BPKD) ile birlikte olmuştur. Bu temelde, BPKD’ni değerlendiren 1969’ daki ÇKP 9. Kongresi, “ÇKP’ye Mark-sizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi rehberlik etmektedir” diye ilan etti.

Kruşçev revizyonizmine ve Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı ortaya çıkmış olan dünyadaki komünist parti ve örgütlerin birçoğu, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi’ni

benimsediler. 1973'te, ÇKP 10. Kongresi, Lin Piao-cu "emperyalizmin toptan çöküş çağı" ibaresini kapı dışarı etti ve proleter devrim biliminin daha da parlak bir şekilde parıldamasını sağladı.

Çin'de devrimin yenilgisi ve iktidarın Çinli revizyonistler tarafından gaspedilişi, Mao Zedung'un katkılarına karşı, uluslararası komünist hareketin saflarında ciddi kafa karışıklıklarına sebep olan yeni saldırıların başlangıcı oldu. Ama, Marksizm-Leninizm-Maoizm etrafındaki çizgi mücadelesi dünya çapında devam etti. Bu mücadele, Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 1980'deki Birinci Enternasyonal Konferansı'nda ve yayınlanan Komünike'de ifadesini buldu ve Marksist-Leninist-Mao Zedung Düşüncesi (Maoist) parti ve örgütlerin Devrimci Entemasyona-list Hareket'in oluşturulmasına ön ayak olan ikinci konferansı ile uluslararası çapta sesini duyurdu.

DEH'in Deklarasyonu, "Mao Zedung Düşüncesi"'ni Marksizm-Leninizm'in bir gelişmesi olarak değerlendirmekte ve "Mao Zedung Düşüncesi'nin Marksizm-Leninizm'in gelişmesinde yeni bir aşama olduğunu vurguluyoruz" demektedir. Mao Zedung Düşüncesi'nin en önemli ilkesi olan "proletarya diktatörlüğü altoda devrimin devam ettirilmesi teorisinin, Marksizm ile revizyonizm arasındaki ayrışım çizgisi olduğuna işaret etmektedir: "...yalnızca sınıf savaşımının kabulünü proletarya diktatörlüğünün kabulüne ve proletarya diktatörlüğü altında sınıf savaşımının objektif varlığı, antagonist sınıf çelişkileri ve sınıf savaşımının sosyalizm süreci boyunca, komünizme dek devam edeceğini» kabulüne genişleten, bir Marksist olabilir."

"Maoizm" terimi ilk olarak Peru Komünist Partisi tarafından kullanıldı. PCP, kurulduğundan bu yana DEH tarafından da yayınlanan birçok belgesinde bu ifadeyi kullandı. Aynı zamanda, 1988'de ABD Devrimci Komünist Partisi'nin ikinci Merkez Komitesi'nin sekizinci genel oturumunda da benimsendi. Maoizm terimi, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi ifadesini kullanmayı sürdüren DEH güçleri arasında henüz yerleşmiş değildir.

Maoizm, Mao'nun katkılarının Marks ve Lenin'inkiler kadar değerli ve aynı seviyede olduğunu doğru bir şekilde yansıtmaktadır; Mao'nun katkılarına ilişkin herhangi bir yanlış anlaşılmayı veya küçümsemeyi bertaraf etmekte ve böylece proletaryanın devrim biliminin gelişmesindeki üçüncü aşamayı "Mao Zedung Düşüncesi" teriminden daha berrak bir şekilde ifade etmektedir. Dolayısıyla Mao Zedung Düşüncesi yerine TVlaoizm teriminin kullanılmasını doğru buluyoruz. Görüşü-müzce Maoizm, DEH'e katılanlar ve onun destekleyicileri arasında er geç yaygınlaşacak ve Mao Zedung Düşüncesi'nin yerini alacaktır.

Marksizm-Leninizm'in Gelişmesine Mao Zedung'un Katkıları

Bildiğimiz gibi, Marksizm üç bileşkenden oluşur: felsefe, ekonomi politik ve bilimsel sosyalizm.

Bu üç parçanın nitel olarak gelişmesi, bir bütün olarak Marksizm'in nitel olarak daha yüksek bir aşamaya gelişmesine yolaçar. Mao'nun katkıları, Marksizm'in her üç parçasında da nitel sıçramalara yol açmış, bu bilimi Marks ve Lenin'den daha yüksek bir aşamaya erdirmiştir. Bu sorunu üç bölümde ele alacağız.

Felsefe

1) Mao Zedung, doğada, toplumda ve insan bilgisinde, çelişki yasasının diyalektik temel yasası olduğuna işaret etti ve bunun diyalektik materyalizmin özü olduğu anlayışını geliştirdi. Çelişki yasasını derin bir şekilde tahlil etti, ve bunun ışığında, baş çelişkinin, bir sürecin gelişmesindeki herhangi bir aşamada önde gelen çelişki anlamına geldiğini izah etti, ve baş çelişkiyi, başından sonuna dek bir sürecin varlığına esas teşkil eden temel çelişkiden ayırttı.

2) Diyalektik materyalizmi siyasette ustalıkla uygulayarak, olayların ve siyasi mücadelenin tahlilinde çelişki yasasını kullandı.

3) Mao Zedung, diyalektik bilgi teorisini geliştirdi ve derinleştirdi, esas yönün pratik olduğunu vurgulayarak, pratikten teoriye ve teoriden tekrar pratiğe şeklindeki iki sıçramayı derin bir şekilde tahlil etti.

4) Mao Zedung, felsefeyi kitlelere maletmeyi başardı. Bu sayede, felsefeyi kitapların ve kütüphanelerin elinden, filozofların tekeline kurtararak, onu aktif bir maddi güce dönüştürdü.

5) Altyapı ile üstyapı arasındaki ilişkiyi diyalektik bir şekilde tahlil ederek, altyapı ile üstyapı arasındaki ilişkiyi metafizik, tek-yanlı ele alan anlayışlara karşı çıktı, Marksizmin ekonomist tarzda yorumlarına karşı mücadele ederek, üretici güçlerin gelişmesi revizyonist tezine karşı çıktı. Altyapı üstyapı üzerinde etki icra etmesine ve onun niteliğini belirlemesine rağmen, ve bu esas yön olmakla birlikte, üstyapının da altyapı üzerinde etki icra ettiğini ve zaman zaman onun niteliğini belirlediğini belirtti. Bu temelde, Lenin'in "siyaset ekonominin yoğunlaşmış ifadesidir" görüşünü geliştirdi ve devrimci siyasetin her alana hükmetmesi gerektiğini vurguladı. Dolayısıyla Mao Zedung, dünyanın devrimci bir şekilde dönüştürülmesine ilişkin olarak, devrimci bilinci hakettiği yere oturttu, ve Lenin'in "devrimci teori olmadan devrimci bir hareket olamaz" sloganını geliştirdi.

Ekonomi Politik

1) Mao Zedung, sosyalizmin ekonomi politigini daha da geliştirdi. Sosyalist inşada Sovyet iktisadi politikasının belirli yanlarını eleştirerek, Çin’de sosyalist inşanın iktisadi politikasını geliştirdi ve uygulamaya koydu. Bunda merkezi nokta, doğru bir çizgi temelinde kitlelerin inisi-

yatifmin dizginlerinden boşandırıl-ması, ve üretimin, bürokratik kumandayla değil, iktisadi politikaların kitlelere maledilmesiyle teşvik edilmesidir. Bu çerçevede, devrim ile iktisadi gelişme arasındaki ilişkiyi sonuca kavuşturdu ve ünlü “devrimi kavra, üretimi ilerlet” sloganını formüle etti.

2) Yeni Demokrasi’nin iktisadi politikalarına ilişkin ortaya koyduğu üç temel nokta şunlardır:

a) “Toprak işleyenindir” siyasetinin uygulanması temelinde feodalizmin kökünün kazınması.

b) “Tekel nitelikli” veya çapı şahsi idarenin boyutlarını aşan tüm yabancı ve yerli iktisadi teşebbüslere el konulması.

c) “Halkın yaşamının kontrolünü eline geçirmesini önlemek için” şahsi sermayeye önderlik edilmesi, kontrol altına alınması ve kısıtlanması.

Bu iktisadi politika, ilk devrimci üs alanının kurulmasından (1927) sosyalist devrime kadar Çin’deki Yeni Demokratik devrimin uzun süreci boyunca uygulandı ve Çin’de sosyalist inşanın yolunu döşedi.

3) Mao Zedung, bürokrat kapitalizmin, emperyalizm tarafından ezilen ölkelerde bir tahakküm manivelası olarak yaratılan bir kapitalizm biçimi olduğuna işaret etti. Bu sorun canalcı öneme sahiptir. Bürokrat burjuvazi hesaba katılmalı ve mülk-süzleştirilmelidir; aksi takdirde ezilen ölkelerde emperyalizmi alaşağı etmek mümkün olmayacaktır. Ayrıca, bürokrat burjuvazinin mülksüz-leştirilmesi, sosyalist inşanın temellerinin atılmasında canahcı bir zorunluluktur.

Bilimsel Sosyalizm

1) Yeni Demokratik devrim — çağımızda, tahakküm altındaki ölkelerdeki devrim, emperyalist ölkelerdeki devrimle birlikte, proleter dünya devriminin iki bileş-keninden biridir. Emperyalist ölkelerin tersine, tahakküm altındaki ölkelerde devrim ilk elden sosyalist değil, ulusal-demokratik bir karaktere sahiptir, ki bu proletaryanın önderliği altında sosyalist bir yönelim alır. Mao Zedung, Çin’deki devrimci mücadele sürecinde Yeni Demokratik devrimin

stratejisini çizdi, ve Çin devriminin zaferine önderlik ederek tahakküm alanındaki ülkelerde devrimin güzergahını tesis etti.

Yeni Demokratik devrim, uzun süreli halk savaşı süresinde, ulusal birleşik cephe aracılığıyla, halk sınıflarının anti- emperyalist ve anti-feodal mücadelelerine, komünist partisinin önderlik etmesi temeline dayanır.

2) Mao ÇKP'nin uzun süreli silahlı mücadelesini zafere götürdü ve, daha da önemlisi, uluslararası prole-taryayı ilk kez tam kapsamlı bir şekilde geliştirilmiş bir askeri çizgiye kavuşturdu. Mao'mm halk savaşı teorisi, sadece askeri bir strateji değildir; devrimi zafere götürmek için sınıf mücadelesinde proleter devrimci şiddetin ifadesidir. "İktidar namlunun ucundadır" sözü, bunun yoğunlaşmış bir ifadesidir.

3) Mao, sınıflar ve sınıf mücadelesi teorisini, farklı iktisadi, siyasi ve ideolojik yönlerden daha da geliştirdi ve komünizme dek tüm sosyalist inşa dönemi boyunca sınıf mücadelesinin devam etmesi teorisini ilerletti. Sov-yetler Birliği'nde kapitalizmin restore edilmesinin acı tecrübesini değerlendirerek, sosyalizmde proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadelenin oldukça karmaşık ve uzun süreli olduğuna işaret etti. Sosyalist toplumda kapitalist restorasyona karşı mücadele metodunu formüle etti ve Çin'de Büyük Proleter Kültür Devrimi'ne önderlik etti. Böylece, "proletarya diktatörlüğü altında devrimi devam ettirme" teorisini geliştirerek, enternasyonal proletaryanın devrim bilimine muazzam bir katkıda bulundu, ve sınıflar ve sınıf mücadelesine ilişkin Marksist teoriyi, ki bu bilimsel sosyalizmin özüdür, tamamen yeni ve daha yüksek bir aşamaya yükseltti.

Bir kez daha Deklarasyon'nun vurgulamasına işaret edersek: "Le-nin şöyle demişti: 'Marksist, yalnızca, sınıf savaşımının kabulünü proletarya diktatörlüğünün kabulüne dek gerileyen kimsedir.' Mao Zedung'un önderlik ettiği Büyük Proleter Kültür Devrimi yoluyla elde edilen paha biçilmez dersler ve ilerlemelerin ışığında, Lenin tarafından ortaya konan bu kriter daha da keskinleş-tirilmiştir. Şimdi artık denilebilir ki, yalnızca sınıf savaşımının kabulünü proletarya diktatörlüğünün kabulüne ve proletarya diktatörlüğü altında sınıf savaşımının objektif varlığı, an-tagonist sınıf ilişkileri ve sınıf savaşımının sosyalizm süreci boyunca, komünizme dek devam edeceğinin kabulüne genişleten, bir Marksist olabilir. Ve Mao'nun güçlü bir şekilde ifade ettiği gibi: 'Bu sorunda kafaların berrak olmayışı revizyoniz-me götürür.'"

Marksizm-Leninizm-Maoizmin Üç Bileşkeni

Mao Zedung'un enternasyonal proletaryanın devrim bilimine yaptığı büyük katkıları ve Marks ve Le-nin'den sonra bu bilimi nitel olarak geliştirmesini gözönüne alarak, Marksizm-

Leninizm-Maoizm'in felsefe, politik ekonomi ve bilimsel sosyalizm bileşkenlerinin esaslarını sıralayabiliriz.

Felsefe

Marksizm-Leninizm-Maoizm'in felsefesi, diyalektik materyalizmdir. Diyalektik materyalizm, bütün gerçeğin ve varlığın, çeşitli biçimlere bürünmüş hareket halindeki maddeden oluştuğu şeklindeki temel gerçeği izah eder. Bütün bilgi ondan kaynaklanır ve ona bağımlıdır. Hareket halindeki maddenin bütün biçimleri, yalnızca zıtlarm birliği biçiminde mevcuttur. Çelişki yasası, yani zıtlann birliği ve mücadelesi yasası, doğamn, toplumun ve düşüncenin temel yasasıdır. Birlik veya özdeşlik her olguda geçici ve görecelidir, birbirlerini karşılıklı dıştlayan zıtlarm mücadelesi ise sürekli ve mutlaktır, ve bu, sıçramaların ve yeni nitelik ve olguların kaynağıdır. Ebedi denge, ebedi düzen veya ölümsüz ya da ilahiye inanç, yanlış ve gericedir.

Diyalektik materyalizm, pratiği, gerçeğin kaynağı ve nihai kriteri olarak görür ve herşeyden önce devrimci pratiği temel alır. Bu açıdan, diyalektik materyalizm, dünyanın devrimci dönüşümünün hizmetinde bir felsefedir.

Tarihi materyalizm, diyalektik materyalizmin insan toplumuna ve onun gelişmesine uygulansıdır. İki şeyin temel rolünü vurgular:

1) Üretim, ve üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki temel çelişki.

2) Üretim ile toplumun siyasi ve ideolojik üstyapısı arasındaki karşılıklı ilişki. Toplumsal hayatın ortaya çıkışı, toplumsal üretimle birlikte olmuştur ve varlığı ona bağımlıdır. Ama üretici güçler, ancak insanlar belirli üretim ilişkileri içine girdiğinde varolabilir ve gelişebilir. Üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki çelişki, üretici güçlerin gelişmesinin belirli bir aşamasında, açıktan antagonist bir hale gelir. Üretici güçleri geliştirmenin gerekliliği, toplumda köklü ve devrimci değişikliüder olmasını ve yeni üretim ilişkilerinin eskilerinin yerini almasını zorunlu kılar. Bu köklü ve devrimci değişiklik siyasi ve ideolojik üstyapıda başlar, ve siyasi iktidar için sınıf mücadelesi etrafında yoğunlaşır. Eğer maddi şartlar olgun değilse, ideoloji ve siyaset devrimi yaratamaz, ama bunlar olgunlaştıkça, üst yapı (ideoloji ve siyaset) değişik sınıflar ve siyasi güçler için belirleyici muharebe alanı haline gelir, ve üst yapıda nitel bir değişiklik de, toplumun gelişmesi için başlıca gereksinim haline gelir.

Ekonomi Politik

Artı-değer teorisi, kapitalizmin e-konomisinin tahlil edilmesinde Marksist-Leninist-Maoist politik ekonominin merkezi noktasıdır. Sermayenin varlığının ve büyümesinin kaynağı ve nedeni, pazar mekanizması aracılığıyla kar şeklinde gerçekleşen artı-değer üretimidir. Kapitalist üretim biçiminde, kar hem üretimin itici gücü hem de nihai hedefidir, ve işçilerin kollektif emeği ile yaratılan artı-değere el konulmasıyla biriktirilir. Dolayısıyla kapitalizm, özelliği insan emeğini metaya dönüştürmek olan bir üretim biçimidir.

Toplumsallaşmış üretim ile şahsi gasp arasındaki çelişki kapitalizmin temel çelişkisidir, içinde üretim anarşisini taşır, ve sayısız kapitalist krizlere yolaçar. Sermayenin sürekli genişlemesi ve gelişmesi sürecinde, ki buna işçilerin yoksullaşması refakat eder, çeşitli sermayeler arasında çatışmalar meydana gelir. Bu, farklı kapitalistler arasında rekabete yol açar ve nihayet tekel ile sonuçlanır. Tekellerin değişik boyutlarda büyümesi ve genişlemesi, onları ulusal sınırlardan taşmaya zorlar, ve böylece sermaye ihracı başlar. Bütün bunlar, emperyalizmi ve onun özgül niteliğini doğurur: ezilen halkları ve ulusları yağmalar, aynı zamanda kendi ülkesinin işçilerini sömürür. Emperyalizm çağında, toplumsallaşmış üretim ile şahsi gasp arasındaki çelişki, dünya çapında boyutlanır. Emperyalizm ile ezilen halklar arasındaki çelişki ortaya çıkar ve çeşitli kapitalist güçler arasındaki rekabet dünya çapında bir çelişki seviyesine yükselir. Bunun ya-nısıra, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki günbegün yükselir.

Sosyalist devrim, kapitalizmi mülksüzleştirmekle, kapitalizmin temel çelişkisinin çözümü doğrultusunda önemli bir nitel adım atar. Ama bu yeterli değildir. Yeni sosyalist devlet, toplumun temsilcisi olarak, üretim araçlarına el koyar, ama bu henüz üretim araçlarının gerçek ve bütünlüklü bir toplumsallaştırılması değildir. Komünizme önayak olması için, sosyalist devrim, üretim araçlarının bu kısmi ve biçimsel toplumsallaştırılmasını bütünlüklü ve gerçek bir toplumsallaştırmaya dönüştürmek zorundadır. Bu bir temel yönelim sorunudur ve toplumun gerçek niteliğini belirler.

Bundan başka, sosyalizmin ekonomik inşası için, temel çelişkinin tamamen çözülmesine ilişkin olarak gözönünde bulundurulması gereken bazı temel öneme sahip noktalar söz konusudur: değer yasasının işleyişini kontrol etmek ve kısıtlamak ve burjuva hukuku sınırlamak, kârı üretimdeki komuta konumundan indirmek, ve kol ile kafa emeği, şehir ile kır, ve işçi ile köylü arasındaki çelişkiyi çözmek için sürekli mücadele etmek. Sosyalist üretimde, insan emeği ve üretim araçları meta değildir. Ama sosyalist ekonomi, kapitalizmden komünizme bir geçiş ekonomisidir ve komünist ekonomi den nitel olarak farklıdır.

Bilimsel Sosyalizm

Bilimsel sosyalizm esas olarak sınıflar ve sınıf mücadelesi teorisinden oluşur: sınıf mücadelesi proletarya diktatörlüğüne yol açar; proletarya diktatörlüğü altında devrimin devam ettirilmesi; ve devletler ve par tiler sınıflardan kaynaklanır ve onların ortadan kalkmasıyla da söneceklerdir.

Sınıflar ve sınıflı toplumun doğuşundan emperyalizm ve proleter devrimler çağının ortaya çıkmasına dek bütün devrimler, bir sömürücü sınıfın yerine bir diğer sömürücü sınıfı, bir sömürücü sistemin yerine bir diğer sömürücü sistemi getirmiştir (bu çerçevede Paris Komünü bir istisnadır). Son sömürücü sistem olan kapitalist sistem, sömürsüz bir toplum inşa etmek için maddi temeli döşemiş ve böyle bir toplumu onun çıkarları uğruna inşa edeceği sınıfı, yani proletaryayı yaratmıştır. Kapitalist toplumun temel çelişkisi, proleter devrim, proletarya diktatörlüğünün tesisi, sosyalizmin inşası ve proletarya diktatörlüğü altında devrime komünizme doğru önderlik edilerek nihayet komünizme ulaşılması ile çözülecektir.

Kapitalist sistemin emperyalist aşaması bir dünya sistemidir ve proletarya dünya çapında bir sınıftır. Dolayısıyla proleter devrimci hareket doğası itibarıyla uluslararası bir harekettir ve temeli proletarya enternasyonalizmidir. Proletarya kendi mücadelesine dünya çapında önderlik etmelidir, ve bir yandan belli bir ülkede mücadelesini yürütürken, mücadelenin neticesinin belirlenmesinde uluslararası arenanın en tayin edici olduğunu ve mücadelenin yürütülmesinde dünya proletaryasının genel çıkarının en önemli şey olduğunu vurgulamalıdır.

Bugün dünya, emperyalistler ve emperyalizmin tahakkümü altında olan ülkeler olarak bölünmüş durumdadır. Proleter dünya devrimini, proletarya, ezilenler ve her iki tipten ülkedeki halk ilerletir. Bu iki tip ülkedeki devrimler farklıdır. Emperyalist ülkelerdeki devrim ilk elden sosyalist karaktere sahiptir. Ekim Devrimi, şehirlerde ayaklanmayı ve ardından genel iç savaşı hazırlamak için yürütülmüş muzaffer bir siyasi mücadele örneğidir. Ezilen ülkelerdeki devrim ise, ilk elden sosyalist karaktere sahip değildir, tersine emperyalizmi, feodalizmi, ve bürokrat ve komprador kapitalizmi devirerek sosyalist devrimin yolunu döşeyen, proletarya önderliğinde bir Yeni Demokratik devrimdir. Çin devrimi, bu tipte devrimin muzaffer bir örneğidir. Devrim, uzun süreli halk savaşı stratejisi temelinde, kırlarda üs alanlarına dayanıp şehirleri kuşatarak, şehirleri ele geçirmek ve devrimci siyasi iktidarı ülke çapında kurmak için yeterli güç toplar. Devrim, her durumun özgüllüklerine göre değişik ülkelerde değişik biçimler alacak olmasına rağmen, genel olarak bütün devrimler bu iki güzergahtan biri veya diğerinin parçasıdır. Her iki güzergah için de genel ilke, devrimci şiddet ve silahlı mücadelenin, iktidarı ele geçirmek amacıyla siyasi mücadelenin en yüksek biçimi olarak kullanılmasıdır.

Proletarya devrimi, proletarya diktatörlüğünün tesis edilmesiyle son bulmaz. Devrim, komünizme dek sosyalizm dönemi boyunca proletarya diktatörlüğü altında devam etmelidir. Mao Zedung'un önderliği altındaki Çin'deki Büyük Proleter Kültür Devrimi, komünizme doğru devrimci yürüyüşte enternasyonal proletaryanın en ileri başarısını temsil eder. Bu devrim, sosyalist toplumda kapitalizmin restorasyonunu önlemek ve komünizme doğru ilerlemek için kitlelerin nasıl ve hangi araçlarla seferber edilebileceğini ve onlara dayanılabileceğini göstermiştir. Bu başarının elde edilmesinde merkezi nokta, siyasi iktidarın ele geçirilmesinden sonra devrimci proleter partinin niteliğine dikkat edilmesidir. Devrimci proleter parti, proletaryanın öncüsü olarak, devrime ve komünizme varma mücadelesine önderlik eder. Ancak parti sosyalist devletin önderliğini devraldığında, parti ile halk arasındaki çelişkiler, geçiş niteliğindeki sosyalist toplumun çelişkilerini kristalleştirir. Parti, dünya devrimine doğru yürüyüşe ve kapitalizmin temel çelişkisinin nihai çözümüne önderlik etmelidir. Bu yönde hareket etmek istemeyen ve nihayetinde kapitalizmi restore etmeye çalışan partililer, özellikle önderlik mevkilerindekiler, parti ve devlet içindeki burjuvazinin karargahıdır ve devrimin hedefi haline gelirler. Böylesi karargahlar sürekli ortaya çıkar. Bunlara karşı mücadele ederken, parti, onları devirmek için kitlelere dayanmalı, partiyi her seviyede daha da devrimcileştirme sürecini sürekli ilerletmeli, ve komünizme doğru düzenli yürüyüşe önderlik etmelidir. Bu hiç bir şekilde, bir ülkenin tek başına bu mücadeleyi tamamlayabileceği ve komünizm aşamasına varabileceği anlamına gelmez. Uluslararası mücadelede proletarya burjuvazi üzerinde muzaffer olmadan komünizmin zaferi gerçekleştirilemez. Dolayısıyla vurgulanmadır ki, proletarya diktatörlüğü altında devrimin devam ettirilmesi, devrimin tek bir ülkede devam ettirilmesiyle sınırlı değildir, dünya çapındadır.